

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **V. R.**
toho času ve X
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Dvořáčkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky – Věznice Vinařice**
sídlem Hlavní 245, 273 07 Vinařice

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 29. 11. 2021, č. j. VS-195092-16/ČJ-2021-800532,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele žalované ze dne 29. 11. 2021, č. j. VS-195092-16/ČJ-2021-800532, a rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2021, č. j. VS-195092-11/ČJ-2021-800532, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 24 642 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Dvořáčka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh kázeňského řízení

1. Žalobce vykonával trest odnětí svobody ve věznici spravované žalovanou (od 5. 4. 2022 přemístěn do Věznice X), kde byl pracovníčně zařazen jako pomocný zámečník na vnitřně střeženém pracovišti. Zde došlo k podezření, že požil návykovou látku, proto byl dne 22. 9. 2021 ubytován samostatně v prostorách uzavřeného oddílu, kde se podrobil orientačnímu vyšetření moči. K odběru vzorku moči došlo uvedeného dne v 9:25 hodin (viz protokol VS-195092-2/ČJ-2021-800532). V tomto odebraném vzorku žalobcovy moči byl nalezen metanfetamin. Inkriminovaný vzorek byl téhož dne odeslán ke confirmaci do Všeobecné fakultní nemocnice Praha na oddělení toxikologické laboratoře ústavu soudního lékařství (dále jen „VFN Praha“). Dne 29. 9. 2021 přijal lékař věznice zprávu VFN, která potvrdila doručení vzorku pod označením „materiál č. 32“ ve 12:49 hodin, a že pozitivní výsledek na metanfetamin v moči se potvrzuje.
2. Dne 30. 9. 2021 byl žalobce s výsledkem vyšetření seznámen a bylo proti němu zahájeno kázeňské řízení pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 28 odst. 2 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“).
3. Žalobce v průběhu řízení opakovaně namítal, že si není vědom, že by nějakou omamnou látku vůbec požil, takže mu musela být podána nějakou třetí osobou, aniž by si toho byl vědom, nebo muselo dojít k záměně vzorku odebrané moči. V průběhu požádal o zajištění testovaného vzorku moči za účelem jeho podrobení srovnávací DNA analýze, a to právě za účelem ověření, zda nedošlo k záměně. V mezidobí udělil plnou moc advokátovi, který jeho jménem požádal ředitele žalované (dále též jen „ředitel“) o zajištění předmětného vzorku za účelem umožnění srovnávacího důkazu. Žalobcovu advokátovi bylo sděleno (viz dopis ředitele ze dne 4. 10. 2021), že žalovaná již nemá požadovaný vzorek k dispozici, neboť byl odeslán do laboratoře VFN. Žalobcův zástupce se proto obrátil na VFN za účelem zajištění tohoto vzorku.
4. Dne 7. 10. 2021 byl podán návrh na vyřazení žalobce ze zaměstnání (pracovního zařazení), jako důvod vyřazení byla uvedena ztráta důvěry s odkazem na pozitivní výsledek testu na metanfetamin. Téhož dne byl žalobce na základě pokynu ředitele ze zaměstnání vyřazen.
5. Dne 16. 11. 2021 byli jako svědci vyslechnuti příslušníci žalované prap. P. Š. a prap. T. A., kteří byli v protokolu o odběru označeni jako svědci.
6. Prap. P. Š. vypověděl, že dne 22. 9. 2021 byl přítomen provádění orientačního toxikologického vyšetření, jemuž se spolu s žalobcem podrobovali další odsouzení z oddílu K/2. Odběr moči se prováděl s čistými jednorázovými kelímky, každý kelímek byl označen jménem a datem narození odsouzeného, před vykonáním odběru měl každý odsouzený možnost si přidělený kelímek zkontrolovat a po vykonání odběru zapečetit lepenkou, kterou označil svým jménem a podpisem. Takto zapečetěný kelímek si každý odsouzený odnesl na určenou celu, která byla jinak po celou dobu uzamčena. Po příchodu zdravotní sestry na uzavřené oddělení byl žalobce předveden na celu s odebranými vzorky a na vyzvání označil svůj kelímek, zároveň přitom potvrdil neporušenost pečeti, kterou tam předtím sám umístil. Výsledek testu byl pozitivní na metanfetamin.
7. Prap. T. A. vypověděl, že dne 22. 9. 2021 byl přítomen provádění orientačního toxikologického vyšetření, jemuž se spolu s žalobcem podrobovali další odsouzení z oddílu K/2. Při příchodu zdravotní sestry na uzavřené oddělení byl žalobce předveden na celu

s odebranými vzorky, která byla do té doby uzamčena, a na vyzvání označil svůj kelímek. Zároveň přitom potvrdil neporušenost pečete, kterou tam předtím sám umístil. Výsledek testu byl pozitivní na metanfetamin.

8. Rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2021, č. j. VS-195092-11/ČJ-2021-800532 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce shledán vinným, že v průběhu září 2021, nejpozději však 1-5 dní před odběrem moči, nepovoleně požil nepovolené látky obsahující metanfetamin, čímž porušil povinnost plynoucí z ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS a dopustil se tak spáchání kázeňského přestupku, za což mu byl podle § 46 odst. 3 písm. g) téhož zákona uložen kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 20 dnů. Žalovaná vyšla primárně z výsledku toxikologického vyšetření odebraného vzorku moči, jehož pozitivitu na metanfetamin následně confirmovala laboratoř VFN. Na základě těchto zjištění žalovaná dovodila, že žalobci bylo jednoznačně prokázáno nepovolené požití návykové látky, a tím i spáchání předmětného kázeňského přestupku.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce stížnost, ve které především opětovně namítal, že si požití návykové látky není vůbec vědom, a že mu ji buďto někdo podstrčil, nebo došlo k záměně vzorků moči. Dále namítal nedostatečnou specifikaci skutku a četná pochybení procesní pochybení, mj. též nedodržení požadavků Metodického listu ředitelky odboru pediatrické služby a vrchního ředitele pro penologii č. 2/2010 (dále jen „metodický pokyn č. 2/2010“). Způsob odběru vzorku nezaručoval, že nedojde k manipulaci. Žalobce proto navrhoval, aby odebraný vzorek jeho moči byl podroben DNA analýze, a současně zdůraznil, že si tento test již nechal na své vlastní náklady objednat.
10. Ředitel však rozhodnutím ze dne 29. 11. 2021, č. j. VS-195092-16/ČJ-2021-800532 (dále jen „napadené rozhodnutí“) stížnost žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že pro naplnění skutkové podstaty předmětného kázeňského přestupu považuje za postačující pozitivní výsledek orientačního testu a jeho následné potvrzení VFN, jež prokazují, že žalobce návykovou látku požil. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50, konstatoval, že právní úprava zákazu konzumovat návykovou látku obsažený v ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS nevyžaduje úmyslné zavinění, postačí tedy zavinění z nedbalosti. Proto dle ředitele není rozhodné, zda žalobce návykovou látku požil vědomě, neboť pro vznik odpovědnosti za tento kázeňský přestupek není nezbytné, aby došlo k vědomému požití. Tvrzení žalobce o nevědomém požití navíc ředitel věznice nepovažoval za věrohodné, neboť tato tvrzení nebyla podložena žádnými důkazy. Rovněž vyloučil, že by došlo k manipulaci s odebranými vzorky a k jejich záměně, tato tvrzení opět označil za spekulativní a ničím nepodložená. K návrhu žalobce na provedení DNA analýzy odebraného vzorku ředitel na jednu stranu připustil možnost provedení takové analýzy na příslušném pracovišti, jakož i na možnost věznice poskytnout nezbytnou součinnost, navzdory tomu však dovodil, že „[z]a situace, kdy má Věznice Vinařice **za jednoznačně prokázané**, že odsouzený zakázané látky požil, že odběr biologického materiálu proběhl v souladu s příslušnými předpisy, že k záměně vzorku nedošlo a všechna svá tvrzení doložila relevantními důkazy (čímž bylo možné postavit na jisto, že kázeňský přestupek byl odsouzeným spáchán) se jeví **požadavek** odsouzeného **na úhradu srovnávací analýzy na náklady věznice jako zcela nepatřičný, nelogický a v rozporu s principy důkazního břemene**. Účinná obrana odsouzeného tím nebyla a není nikterak dotčena, svá tvrzení však musí v řízení doložit, resp. prokázat a to např. tím, že si na vlastní náklady zajistí analýzu DNA, má-li za to, že je to jediný důkaz, který jeho slova potvrdí“ (zdůraznění

odpovídá textu napadeného rozhodnutí a není zde doplněno soudem). Z uvedených důvodů ředitel vyhodnotil návrh na důkaz srovnávací DNA analýzu jako nadbytečný. Rovněž zdůraznil, že celý postup při odběru vzorků proběhl v souladu s interními předpisy, proto nepovažoval za nutné přezkoumávat požadavky metodického pokynu č. 2/2010.

11. V prosinci 2021 podal žalobce ke zdejšímu soudu sérii podání, z nichž po odstranění vad postupně vykryštalizovaly dvě procesní linie:

- V první procesní linii se žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jimiž mu byl na základě pozitivního výsledku testu ze dne 22. 9. 2021 uložen trest za kázeňský přestupek;
- ve druhé procesní linii se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 zákona s. ř. s. domáhá ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím jednak v jeho umístění na uzavřené oddělení ještě před provedením zmiňovaného testu, a jednak v jeho vyřazení ze zaměstnání, k němuž rovněž došlo na základě výsledku zmiňovaného testu ze dne 22. 9. 2021.

Nyní posuzovaná věc sp. zn. 51 A 92/2021 se týká výhradně první procesní linie, tedy pouze přezkumu napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. Ve vztahu ke druhé procesní linii (zásahové žalobě) je zdejším soudem vedeno samostatné řízení pod sp. zn. 55 A 57/2021.

II. Obsah žaloby

12. Žalobce namítá, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedeno množství zjištěné nedovolené návykové látky, ani čas a datum odběru. Výrok o vině je tedy nejasný, nekonkrétní a nesplňuje požadavky kladené usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Množství zjištěné nedovolené látky není uvedeno ani v odůvodnění, což žalobci znesnadňuje jeho procesní obranu, zejména ve vztahu k tvrzení o možnosti nevědomého použití v důsledku jednání třetí osoby či nesprávně provedeného odběru. Z odborné literatury je přitom známo, že všude tam, kde se pohybují uživatelé metanfetaminu, dochází ke kontaminaci prostředí, mediálně jsou známy též případy kontaminace vody a ryb v ní žijící.
13. Žalobce považuje za zcela nepřijatelné, že napadené rozhodnutí vychází z teze, že fakticky není nutno prokazovat zavinění. Skutek zakládající kázeňský přestupek však musí být prokázán nejen po objektivní stránce z hlediska naplnění skutkové podstaty, ale též po stránce subjektivní. I zavinění tedy musí být prokázáno a nelze jej v žádném případě presumovat. Žalovaná i její ředitel se přitom zabývali pouze prokázáním existence nedovolené látky v odebraném vzorku, k čemuž opatřili důkaz o jeho pozitivitě, nijak se ale nevypořádali s námitkou žalobce, který od počátku popírá, že by tuto nedovolenou látku užil vědomě. Nebylo tedy prokázáno, že by žalobce požití návykové látky skutečně zavinil.
14. Žalobce dále nesouhlasí s výkladem napadeného rozhodnutí, že v případě vyslovení nesouhlasu se skutkovými zjištěními správních orgánů se důkazní břemeno přesouvá na obviněného. Právě tato úvaha byla důvodem, proč ředitel nevyhověl návrhu žalobce na provedení srovnávací analýzy. Žalobce připouští, že ředitel a žalovaná samozřejmě

nemusejí přistoupit na každý důkazní návrh odsouzeného obviněného z kázeňského přestupku, ovšem pouze pokud jsou skutečnosti, jichž se důkazní návrh týká, bez pochyb osvětleny. V případě žalobcem tvrzené možnosti manipulace se vzorky či jejich záměny tak tomu ovšem nebylo. Přitom právě srovnávací DNA analýza je vhodný důkaz k vyloučení případné manipulace či záměny. V této souvislosti žalobce upozornil, že námitka záměny vzorků bývá ve věznicích poměrně frekventovaná, proto je zapotřebí, aby vnitřní předpisy žalované zajišťovaly možnost provedení odborných analýz schopných rozlišit mezi námitkami účelovými a opodstatněnými. Pokud by totiž odběry byly prováděny skutečně tak, že by možnost manipulace či záměny byla skutečně vyloučena, pak by i ze strany odsouzených byl požadavek na její provedení uplatňován zřídka, neboť by šlo ve většině případů o důkaz usvědčující.

15. Žalobce dále namítá, že v řízení o přestupku je třeba podezřelému umožnit aktivně se zúčastnit procesu dokazování, a pokud má zástupce, tak toto umožnit i jeho zástupci. To se však nestalo a žalovaná se omezila toliko na oznámení zahájení řízení a prostudování materiálů.
16. Žalobce konečně nesouhlasí s vyzněním závěrečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které je popisováno, kdy a za jakých okolností žalobce vypracoval svou stížnost, ačkoliv tato okolnost nemá žádnou vliv na správnost či nesprávnost posouzení přestupkového jednání.
17. K podpoře svých tvrzení o možnosti manipulace se vzorkem odebrané moči žalobce předložil znalecký posudek č. ZP-008-2022 vypracovaný dne 20. 4. 2022 RNDr. Danielem Vaňkem, Ph.D., znalcem z oboru kriminalistika, specializace forenzní biologie a genetika (dále jen „znalecký posudek RNDr. Vaňka“), který navrhuje provést jako důkaz.

III. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve vyjádření vztahujícímu se k žalobě v této procesní větvi (neb se v rámci jednoho podání vyjadřovala i k zásahové žalobě vedené v samostatném řízení) zdůrazňuje, že ZVTOS nestanoví žádný požadavek, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku jedná, pouze obecně zakotvuje požadavek zaviněného porušení povinnosti, pořádku či kázně. V případě zákazu konzumovat návykové látky ZVTOS úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí pouze zavinění z nedbalosti, k čemuž žalovaná odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50. Není tedy nezbytné, aby odsouzený návykové látky požil vědomě a prokazovalo se jejich vědomé požití, jak se žalobce mylně domnívá. Odpovědnosti za přestupek se nezabývá ten, kdo se do stavu nepřičetnosti přivedl, byť i z nedbalosti, požitím návykové látky.
19. Žalovaná rovněž připomíná, že žalobce byl dne 3. 11. 2020 poučen o riziku možného průniku omamných a návykových látek a s tím spojené zvýšené povinnosti dbát zvýšené opatrnosti při konzumaci jídel a nápojů, a toto poučení podepsal. Z toho žalovaná usuzuje, že žalobce byl necelý rok prokazatelně vyrozuměn o případných následcích nevědomého požití zakázaných látek, což svědčí o účelovosti jeho tvrzení vedených cílenou snahou vyhnout se kázeňskému postihu. K námitce, že ve výroku absentují hodnoty naměřených látek, žalovaná uvádí, že tyto hodnoty nejsou pro naplnění předmětné podstaty relevantní. Namítá-li žalobce manipulaci se vzorky či jejich záměnu, není žalované zřejmé, z jakého důvodu a případně kým by mělo k této manipulaci či záměně docházet. Žalobce přitom

k údajné manipulaci či záměně neuvedl žádné rozhodné skutečnosti ani nepředložil konkrétní důkazy. Žalovaná dále upozornila na předchozí trestnou činnost v oblasti nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami, což dle jejího názoru snižuje věrohodnost způsobu žalobcovy obrany. Z uvedených důvodů navrhuje žalobu zamítnout.

20. K žalobcem předloženému znaleckému posudku RNDr. Vaňka žalovaná ve vyjádření ze dne 23. 5. 2022 namítla, že není postaveno najisto, zda znalec skutečně převzal vzorek odebraný dne 22. 9. 2021 v prostorách věznice. Nicméně, i kdyby žalovaná na tento nepravděpodobný scénář přistoupila, pak i v takovém případě je nutné konstatovat, že neměla posuzovaný vzorek k dispozici a neměla nad ním prakticky žádnou kontrolu, dokonce ani informaci o podmínkách jeho skladování. V této souvislosti žalovaná připomíná, že obdržela zprostředkovanou informaci, že VFN nechala znalcem uváděný vzorek uložit na dobu dvou měsíců na základě podnětu žalobce, jinak by tento vzorek byl za dva týdny zlikvidován. Z toho vyplývá, že odebrané vzorky se standardně neskladují, a navíc doba dvou měsíců by uplynula již dne 30. 11. 2021, tedy vyvstává otázka, jaký vzorek byl znalcem zkoumán a proč byl skladován déle než původně proklamované dva měsíce. V dalším doplňujícím vyjádření ze dne 7. 6. 2022 žalovaná dále uvedla, že znalec nepřebíral vzorek od ní (z věznice), ale od VFN. Žalovaná naopak od okamžiku odeslání inkriminovaného vzorku na VFN již nad ním neměla žádnou dispozici. Dále dodává, že odběr biologických vzorků v jejích prostorách je standardizovaný a normovaný proces, který probíhá za stále dozoru příslušníků vězeňské služby, kteří zabezpečují, aby k manipulaci či záměně nedošlo, navíc všichni zaměstnanci podílející se na odběru vzorků jsou povinni nosit ochranné rukavice. Rovněž dodává, že žalobce byl v průběhu výkonu trestu vícekrát přemísťován, a tedy mohlo dojít k více případům odběru vzorku jeho moče i v jiných věznicích, k čemuž však žalovaná nedisponuje žádnou evidencí.

IV. Průběh jednání a doplňující skutková zjištění

21. Při jednání žalobce setrval na svém procesním stanovisku a shrnul jeho podstatné body. Žalovaná se jednání nezúčastnila.
22. Soud při jednání doplnil dokazování písemným znaleckým posudkem RNDr. Vaňka a zprávou VFN ze dne 6. 6. 2022, z nichž zjistil následující skutečnosti:
23. Ze znaleckého posudku RNDr. Vaňka vyplývá, že znalec převzal vzorek moči označený osobními údaji žalobce dne 21. 1. 2022 na ústavu soudního lékařství a toxikologie 1. LF UK pod interním označením ZP-0008-2022 (vzorek 1), a dále dne 28. 3. 2022 od žalobce odebral ústní stěr (vzorek 2). Analýzou moči znalec zjistil, že tento obsahuje smíšený DNA profil dvou osob mužského pohlaví. Porovnáním obou vzorků znalec zjistil, že vzorek získaný s močí obsahuje všechny alely DNA profilu získaného ze vzorku z žalobcova ústního stěru. Znalec tedy dospěl k závěru, že ve zkoumaném vzorku moči byl kromě biologického materiálu žalobce přítomen i biologický materiál neznámé osoby mužského pohlaví.
24. Soud zvažoval též výsledek znalce, nicméně vzhledem k tomu, že ani jedna ze stran nezpochybňovala výsledek znalce odborného zjištění, ale toliko identitu zkoumaného vzorku (k tomu viz níže odst. 38 tohoto rozsudku), rozhodl se soud od výslechu znalce upustit.

25. Ze zprávy VFN ze dne 6. 6. 2022 vypracované doc. RNDr. Radomírem Čabalou, Dr., soud zjistil, že laboratoř VFN dosud analyzovala dva vzory moči od žalobce, jeden v roce 2016 a jeden v roce 2021, jiný druh biologického materiálu od žalobce nebyl laboratoří VFN zpracováván. Vzorek moči z roku 2021 byl na žádost žalobce uschován k případnému dalšímu vyšetření, a v roce 2022, opět na žádost žalobce a se souhlasem žalované, byl tento vzorek předán znalci.

IV. Posouzení soudem

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
27. Žaloba je důvodná.
28. Podle § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS „[o]dsouzeným je zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.“
29. Podle § 46 odst. 1 ZVTOS „[k]ázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.“
30. V nyní posuzované věci není mezi stranami sporné, že ve vzorku moči odebrané žalobci byla nalezena zakázaná návyková látka (metanfetamin). Tato skutečnost tedy nasvědčuje porušení zákazu konzumovat v průběhu výkonu trestu odnětí svobody návykové látky, jenž je vyjádřen v § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS. Aby však toto porušení založilo odpovědnost za kázeňský přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 téhož zákona, muselo by se za strany odsouzeného jednat zároveň o zaviněné porušení této povinnosti. A právě vtom tkví jádro sporu: Zatímco žalobce je přesvědčen, že porušení této povinnosti nezavinil, neboť si nebyl vědom toho, že by návykovou látku požil, tak žalovaná i její ředitel jsou naproti tomu přesvědčeni, že pro vznik zavinění není vědomost o požití návykové látky vůbec rozhodující.
31. Výchozí úvaha žalované i jejího ředitele je však mylná. Ředitel sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně poznamenal, že pro odpovědnost za kázeňský přestupek dle § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS se skutečně nevyžaduje úmyslné zavinění, neboť postačí i zavinění z nedbalosti, k čemuž i přílehlavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50. Závěry odkazovaného rozsudku však ředitel zcela dezinterpretoval, neboť z něj dovozuje mylný závěr, že postačí-li k zavinění nedbalost, pak již není rozhodné, zda si byl obviněný vědom určité skutečnosti zakládající protiprávnost. Jinak řečeno, ředitel (podobně jako předtím žalovaná) v podstatě ztotožnil úmysl s vědomostí a nedbalost s nevědomostí, z čehož dovodil, že nevědomost o určitém jednání (zde požití návykové látky) automaticky zakládá zavinění z nedbalosti. Tak tomu ale není.
32. To, že si někdo není vědom určité skutečnosti (zde požití návykové látky) ještě nemusí nutně znamenat, že zároveň jedná zaviněně. Zákon sice předpokládá i možnost zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, o takový případ se však jedná tehdy „*jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k*

okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [viz § 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů; zdůraznění doplněno soudem]. Ke vzniku odpovědnosti za nevědomou nedbalost tedy nestačí pouze to, že bylo prokázáno porušení určité zákonné povinnosti (zde zákazu konzumace návykových látek), ale zároveň je třeba přinejmenším prokázat, že porušitel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že se vůbec nějakého porušení dopouští – např. že konzumuje návykovou látku. Jak ostatně dovodil NSS v ředitelem odkazovaném rozsudku ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 – 50, odst. 15, „[p]ovinností správních orgánů tedy bylo prokázat bez důvodných pochybností buďto to, že žalobce, ač obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, návykovou látku sám konzumoval, **nebo že si byl vědom, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje.**“ Nejinak tomu mělo být i v případě žalobce, k jehož odpovědnosti za inkriminovaný přestupek nestačilo prokázat, že vzorku jeho moči byl nalezen metanfetamin, ale také že tuto látku konzumoval buďto vědomě (v takovém případě půjde zpravidla o úmysl, byť nelze zcela vyloučit ani vědomou nedbalost), vyloučen by však nebyl ani úmysl, nebo že tuto látku sice konzumoval nevědomě, ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům si měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje (v takovém případě by šlo o nevědomou nedbalost). Ani nedbalostní zavinění však nelze dovozovat jen na základě existence protiprávního následku, jak činí žalovaná i její ředitel. V tomto soud zcela přisvědčuje argumentaci žalobce, že zmiňované orgány vězeňské služby zavinění v podstatě presumují, což je však chybný přístup, neboť kázeňské přestupky podle § 46 odst. 1 ZVTOS nejsou postaveny na principu objektivní odpovědnosti.

33. Nelze přitom dopředu vyloučit, že žalobce mohl být intoxikován i zcela nevědomě, aniž by mu to mohlo být vytýkáno. Někdo mu mohl návykovou látku aplikovat do jídla či nápoje z důvodu, aby jej poškodil. Intoxikovaný nápoj či pokrm také mohl být omylem či shodou okolností zaměněn, takže jej dostal žalobce namísto jiné osoby, která se k návykové látce chtěla skrytě dostat. Žalobce si mohl látku aplikovat též v mylném přesvědčení, že se jedná o něco jiného (jinou osobou poskytnutý či podvržený „běžný“ lék apod.). K takovým případům může v prostředí věznice skutečně dojít, neboť návykové látky zde jsou – bohužel – podlouně dostupné.
34. Dostupnosti návykových látek na svých odděleních si nepochybně byla vědoma i sama žalovaná, neboť žalobci (a pravděpodobně i dalším odsouzeným) prostřednictvím svého vychovatele dala dne 3. 11. 2020 podepsat formulářové poučení následujícího znění: „Odsouzený byl poučen o riziku průniku omamných, psychotropních a návykových látek do věznice. S ohledem na tuto skutečnost je povinen, vzhledem k výše uvedenému, věnovat zvýšenou pozornost riziku kontaminace především potravin a nápojů těmito látkami. Znamená to hlavně povinnost dbát zvýšené pozornosti a opatrnosti ve vztahu k jakékoliv konzumaci (jidel nebo tekutin), tak aby předcházel vzniku událostí spojených s užitím omamných, psychotropních a návykových látek a svou vlastní nedbalostí se tak nevystavoval možnému postihu za jejich zneužití ve věznici, ať už v rovině kázeňské či trestně právní (např. nenechával si neuzamčenou osobní skříňku, nevzdaloval se od hrníčku s nápojem apod.). V souvislosti s touto problematikou je rovněž povinen postupovat v souladu s ustanovením § 28 ZVTOS.“ Existence poučení tohoto typu, resp. jeho poskytování odsouzeným, však dle soudu nasvědčuje spíše tomu, že sama žalovaná má problém zabezpečit, aby do jejích prostor zvenčí nepronikaly drogy či jiné návykové látky. Jakkoli lze kvitovat, že žalovaná své odsouzené upozorňuje na rizika spojená s průnikem těchto látek do prostor věznice, tak zároveň nemůže spoléhat na to, že

poučení tohoto typu ji může zbavit povinnosti, aby u odsouzených podezřelých z požití návykové látky prokázala též jejich zavinění. Ani sebelepší poskytnutí poučení o výskytu drog v prostředí věznice nemůže s jistotou vyloučit, že nějaký odsouzený požije návykovou látku omylem či v důsledku jednání jiné osoby, na které nemohl mít vliv (např. podstrčením v jídle či nápoji - viz příklady uváděné v předchozím odstavci). Podpis žalobce formulářovém poučení ze dne 3. 11. 2020 tudíž žalovanou nijak nezabavil povinnosti prokázat, že k požití návykové látky došlo zaviněně. V tomto směru je zcela lichá argumentace žalované ve vyjádření k žalobě, že podpis zmiňovaného poučení svědčí o účelovosti žalobních tvrzení.

35. Nyní posuzovaná věc se skutkově do určité míry podobá věci řešené rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2018, č. j. 22 A 142/2017 - 39, v němž bylo mj. konstatováno: *„Provedenými důkazy bylo totiž nepochybnitelně zjištěno pouze to, že v moči žalobce byla nalezena návyková látka, nebylo však již prokázáno, že by ji vědomě požil (konzumoval). Aby se totiž mohlo jednat o kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody v návaznosti na porušení § 28 odst. 3 písm. b) tohoto zákona, muselo by ze strany žalobce dojít k její zaviněné konzumaci, která musí být v řízení žalobci prokázána. Příslušníci žalované provedené důkazy (zejména výpovědi svědků) vyhodnotili tak, že „neprokazují cizí zavinění“, což však neodpovídá shora uvedené zásadě presumpce neviny, protože prokázána musí být vina žalobce, a to včetně subjektivní stránky na jeho straně, tj. zavinění, které se žalobce svojí obhajobou vybudovanou na kontaminaci kávy zakázanou látkou ze strany cizí osoby snažil v průběhu celého řízení vyvrátit. Obhajoba žalobce se přitom nejeví bez dalšího jako zcela nepravděpodobná či nemyslitelná, proto bylo povinností kázeňských orgánů se jí zabývat.“* I v nyní posuzované věci bylo nepochybně zjištěno pouze to, že v moči žalobce byla nalezena návyková látka, nebylo však již prokázáno, že k její konzumaci došlo zaviněně. Stejně tak se nejeví bez dalšího nemyslitelná obhajoba žalobce, že mohlo dojít k záměně odebraných vzorků moči, čemuž nasvědčuje žalobcem předložený znalecký posudek RNDr. Vaňka, z jehož obsahu vyplývá, že vzorek moči obsahoval vedle žalobcovy DNA navíc i DNA nějakého dalšího muže. A právě zde soud spatřuje další pochybení na straně žalované i věznice.
36. Třebaže důkaz znaleckým posudkem RNDr. Vaňka byl proveden až v řízení soudním, tak jeho závěry značně posilují žalobcem předestřenou skutkovou verzi, že mohlo dojít k záměně odebraného vzorku moči, případně k manipulaci s tímto vzorkem. Závěry znalce současně nastolují nemalou pochybnost o tom, zda žalovaná skutečně dodržuje veškeré normované postupy tak, jak prohlašuje ve vyjádřeních k žalobě. Úlohou soudu ve správním soudnictví samozřejmě není revidovat interní postupy žalované (to je v kompetenci jiných orgánů), nicméně z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí je podstatné, že předmětným znaleckým posudkem je významně zpochybněna validita hlavního (resp. jediného) usvědčujícího důkazu.
37. Žalobce se přitom analytického přezkoumání DNA odebraného vzorku domáhal již v průběhu kázeňského řízení, nicméně ředitel provedení tohoto důkazu odmítl pro nadbytečnost, kterou spatřoval právě v tom, že přítomnost návykové látky v odebraném vzorku byla prokázána a že to samo o sobě zakládá odpovědnost za přestupek. Důvody tohoto odmítnutí jsou tedy opřeny primárně o úvahu, že v případě existence protiprávního následku již není třeba dokazovat zavinění, což je však – jak bylo podrobně vysvětleno výše – úvaha zcela chybná. Argumentuje-li ředitel přesunem důkazního břemeno na žalobce, pak mu soud v tomto dává za pravdu leda potud, že zpochybňuje-li obviněný

z přestupku věrohodnost či vypovídací hodnotu provedených důkazů, pak ve vztahu k tomuto zpochybnění na něj skutečně přechází důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení jinak nese správní orgán (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, odst. 24, nebo ze dne 3. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Jenže přesně o to se žalobce snažil, neboť tvrdil-li ve vztahu k odebranému vzorku možnost jeho záměny či manipulace, pak se důkazní břemeno k tomuto tvrzení pokoušel unést právě tím, že navrhoval (proti)důkaz srovnávací DNA analýzou (navíc s tím, že si ji zajistí sám a na vlastní náklady). Jestliže mu ředitel provedení tohoto důkazu vůbec neumožnil, aniž by tento postup přesvědčivě odůvodnil, pak mu tím v podstatě předem zamezil důkazní břemeno unést. V protikladu s tím však v jiných částech odůvodnění napadeného rozhodnutí neváhá žalobci vyčítat, že svá tvrzení ničím nedoložil.

38. Výše uvedeným není v žádném případě řečeno, že by orgány vězeňské služby musely automaticky vyhovovat návrhům odsouzených na provádění důkazu znaleckým posudkem či jinou odbornou analýzou. Provádění těchto nákladných důkazů rozhodně nemá místo tam, kde je z okolností zjevné, že záměrem odsouzeného je pouze činit obstrukce a že se z jeho strany jedná toliko o „výkřik do tmy“. Vždy však bude na orgánu vězeňské služby, aby neprovedení takového navrženého důkazu přesvědčivě odůvodnil, což se v případě žalobce nestalo. V této souvislosti nelze pominout, že žalobce navíc sám avizoval ve své stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí, že je připraven si nechat zpracovat srovnávací DNA analýzu na vlastní náklady, a souběžně s tím si za pomoci svého advokáta činil kroky k tomu, aby odebraný vzorek moči byl uchován za účelem jeho předložení znalci. V kontextu uvedeného se soud nemůže nepozastavit nad absurditou části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které ředitel uvádí, že se mu „*jeví požadavek odsouzeného na úhradu srovnávací analýzy na náklady věznice jako zcela nepatřičný, nelogický a v rozporu s principy důkazního břemene*“ (viz str. 4 napadeného rozhodnutí; zvýraznění textu odpovídá citaci). Soudu není zřejmé, kam ředitel tímto konstatováním mířil a proč něco takového vůbec zmiňoval, neboť v jím projednávané stížnosti žádný takový požadavek vznesen nebyl, naopak žalobce ve stížnosti výslovně avizoval, že si náklady na tento navrhovaný důkaz ponese sám. Dle soudu naopak řediteli za daných okolností nic nebránilo, aby dal žalobci prostor tento důkaz obstarat a předložit, neboť pokud by byl zanalyzovaný vzorek v pořádku, pak by na nákladech takového důkazu „tratil“ jedině sám žalobce, a to nejen z hlediska vynaložených nákladů, ale též tím, že by sám na sebe předložil důkaz usvědčující. V takových situacích skutečně nelze k důkazním návrhům odsouzených přistupovat jako k *a priori* účelovým, jak činil ředitel v napadeném rozhodnutí. Jak přitom ukázaly závěry znaleckého posudku RNDr. Vaňka, jímž bylo doplněno dokazování v řízení před soudem, tvrzení žalobce o možnosti manipulace s odebraným vzorkem zjevně nebyla zcela účelová a přinejmenším měla racionální jádro.
39. Žalovaná přitom nezpochybňovala vlastní odborné závěry znaleckého posudku RNDr. Vaňka, pouze vyslovila pochybnost, zda znalcem zkoumaný vzorek moči byl skutečně ten, který byl žalobci odebrán dne 22. 9. 2021, a zda nemohlo jít o vzorek, který byl žalobci odebrán jindy, popř. v jiné věznici. K tomu soud odkazuje na zprávu VFN ze dne 6. 6. 2022 (jíž doplnil dokazování, viz odst. 25 výše), která se zmiňuje pouze o dvou vzorcích moče od žalobce, o jednom z roku 2016 a o druhém z roku 2021, přičemž pouze druhý vzorek z roku 2021 byl na žádost žalobce uchován a posléze předán znalci. V kontextu toho soud nemá důvod se domnívat, že by znalec při vyhotovování předmětného posudku zkoumal nějaký jiný vzorek než právě ten, který byl žalobci odebrán dne 22. 9. 2021 na uzavřeném oddělení žalované. Jestliže žalovaná současně

namítá, že odebrané vzorky se na VFN standardně neskladují déle než dva měsíce a že není zřejmé, proč byl inkriminovaný vzorek skladován déle, pak soud opět odkazuje na obsah VFN ze dne 6. 6. 2022, ze které lze spolehlivě dovodit, že k uchování nad rámec běžné skladovací doby došlo na žádost žalobcova advokáta, a to z důvodu, aby vzorek mohl být později předložen znalci k přezkoumání. Soud tudíž nespatřuje v souvislosti s uchováním vzorku žádné „podezřelé okolnosti“, jak se patrně snažila naznačit žalovaná ve svém posledním vyjádření k žalobě.

40. Pokud se žalovaná přesto domnívá, že VFN disponovala i jinými vzorky žalobcova biologického materiálu z roku 2021, než který jí zasílala ona sama v souvislosti s odběrem zaznamenaném v protokolu č. VS-195092-2/ČJ-2021-800532, pak bylo na ní, aby toto své tvrzení prokázala, případně za tím účelem označila důkazy. Tomu však žalovaná v soudním řízení nedostála, tudíž jí předestřené pochybnosti ohledně vzorku zkoumaného znalcem zůstávají pouze v rovině jednostranných a ničím nepodložených tvrzení. Žalované samozřejmě nic nebrání, aby si v rámci nového projednání věci sama dodatečně vyjasnila, zda znalcem zkoumaný vzorek moči korespondoval se vzorkem odebraným jejich prostorách dne 22. 9. 2021 žalobci, a případně si k tomu obstarala další důkazy.
41. Soud tedy shrnuje, že shledal za důvodné žalobní body, v nichž je namítáno nedostatečné prokázání subjektivní stránky kázeňského přestupku, neboť žalovaná i její ředitel chybně dovozovali odpovědnost jen z následku. Jde o hlavní důvod, proč napadené rozhodnutí neobstojí a proč jej soud zrušuje pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Podpůrným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí jsou dále žalobní body, v nichž je namítáno nevyhovění návrhu na provedení důkazu srovnávací analýzou za účelem potvrzení nebo vyloučení možnosti manipulace s odebraným vzorkem.
42. Pro úplnost soud zdůrazňuje, že vyslovením nezákonnosti napadeného rozhodnutí nijak nevylučuje možnost, že žalobce mohl daný skutek spáchat vědomě a úmyslně. Aktuálně však pro takový závěr neexistují odpovídající důkazy (ucelený řetězec nepřímých důkazů) v rozsahu vylučujícím možnost, že žalobce svou intoxikaci nezavinil, resp. že intoxikace odebraného vzorku jeho moči nebyla jen důsledkem smísení s močí jiné osoby. Bude tedy na žalované, aby tyto okolnosti napříště důsledněji prověřovala a aby si lépe hlídala dodržování vlastních normovaných postupů, jichž se sama dovolává.
43. Soud se dále stručně vyjádří ke zbývajícím žalobním námitkám, které důvodné neshledal:
44. Namítá-li žalobce nedostatky výroku o vině, pak soud připouští, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí jsou skutková věta i na ni navazující právní kvalifikace naformulovány značně krkolomně. Navzdory tomu však tento výrok dostojí požadavkům, které pro podobu výroků rozhodnutí ve věcech přestupků vymezuje žalobcem odkazované usnesení rozšířeného NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Postrádá-li žalobce ve výroku o vině údaj o místě a času odběru, pak soud připomíná, že ve výroku o vině je třeba dle zmiňované judikatury specifikovat místo a čas spáchání skutku, které se s místem a dobou odběru zpravidla shodovat nebudou. Ostatně místo a čas odběru moči nijak nepopisuje jednání, kterého se měl žalobce dopustit, tudíž není důvod jej vůbec ve skutkové větě uvádět. Stejně tak není vadou výroku o vině, že v něm není uvedeno množství zjištěné návykové látky (byť by to bylo dle soudu vhodné pro účely zhodnocení závažnosti posuzovaného jednání), neboť k porušení zákazu konzumovat ve výkonu trestu odnětí svobody návykové látky ve smyslu § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS dochází již tím, že je návyková látka požitá, bez ohledu na její množství (nicméně k odpovědnosti za

přestupek podle § 46 odst. 1 téhož zákona je třeba ještě prokázat, že toto porušení bylo zaviněné, viz výše). Otázka množství může mít vliv leda na druh a výši ukládaného kázeňského trestu, kam ovšem žalobní námitky nesměřují.

45. Soud rovněž nepřisvědčuje žalobní námitce, že by žalobci a jeho zástupci nebylo umožněno hájit svá práva a aktivně se účastnit dokazování. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl s jednotlivými procesními úkony vždy seznamován a též jeho zástupce byl o nich průběžně vyrozumíván. Skutečnost, že soud shledal napadené rozhodnutí z určitých důvodů za nezákonné, neznamená, že by veškeré procesní úkony byly chybné v tom smyslu, jak je pojímá daná žalobní námitka.
46. Pokud jde o námitku proti závěrečné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud připouští, že jeho vyznění je poněkud nevhodné, neboť žalobci jsou zde ředitelem vyčítány okolnosti, které zjevně neměly žádný vliv na posouzení jeho stížnosti (např. je zde žalobci vyčítáno, že psal stížnost různými barvami a že si ji připravoval ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí a nevyčkal na jeho vydání). Tyto zjevně nesouvisející poznámky však samy o sobě nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaná i její ředitel pochybili, neboť odpovědnost žalobce za kázeňský přestupek dovedli pouze na základě skutečnosti, že v moči žalobce byla nalezena návyková látka (metanfetamin), ale již se nijak nezabývali tím (a už vůbec tímto směrem nevedli dokazování), zda žalobce požití návykové látky skutečně zavinil. Oba orgány vězeňské služby totiž vycházely z chybné úvahy, že nevědomost o požití návykové látky nemá vliv na zavinění, které tak v podstatě presumovaly a postavily kázeňské trestání na roveň objektivní odpovědnosti. Na téže chybné úvaze následně ředitel postavil i důvody, pro něž nepřipustil žalobcem navrhovaný důkaz srovnávací analýzou DNA, a to ani v situaci, kdy žalobce byl ochoten nést opatření tohoto důkazu na vlastní náklady. Následné provedení tohoto důkazu v řízení soudním (formou znaleckého posudku RNDr. Vaňka) přitom posílilo skutkovou verzi, kterou žalobce tvrdil již v průběhu kázeňského řízení. S ohledem na uvedené nemůže napadené rozhodnutí obstát a soud je proto musel pro nezákonnost zrušit a vrátit věc k novému projednání žalované (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; výrok I).
48. Jelikož závěry znaleckého posudku RNDr. Vaňka zásadním způsobem zpochybnily validitu jediného usvědčujícího důkazu a spisový materiál neposkytuje žádný jiný podklad pro vyslovení viny, přistoupil soud též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
49. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že k odpovědnosti za kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 ZVTO spočívající v porušení zákazu podle § 28 odst. 3 písm. b) téhož zákona nepostačí prokázat, že žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody požil návykovou látku, ale je nutno též prokázat, že tuto návykovou látku požil buďto vědomě (a tedy jednal úmyslně nebo ve vědomé nedbalosti), nebo ji požil sice nevědomě, nicméně vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům si měl být takového požití alespoň vědom (a tedy jednal v nevědomé nedbalosti). V dalším řízení žalovaná současně zahrne mezi podklady pro nové rozhodnutí důkazy provedené v řízení před soudem (§ 78 odst. 6 s. ř. s.), zejména znalecký posudek RNDr. Vaňka, a vypořádá se

se skutečnostmi, které z něj vyplývají, případně si obstará další důkazy potřebné pro řádné zjištění skutkového stavu.

50. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 24 642 Kč. Tato částka se skládá z nákladů na vyhotovení znaleckého posudku ve výši 12 300 Kč a nákladů na zastoupení advokátem ve výši 12 342 Kč. Výše odměny advokáta zahrnuje tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na soudním jednání podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalované zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. června 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu